

Dansk udgave

Retsforskrifter

Indhold

I Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk	
Kommissionens forordning (EØF) nr. 2605/92 af 8. september 1992 om fastsættelse af importafgifterne for korn, mel, grove gryn og fine gryn af hvede eller rug ...	1
Kommissionens forordning (EØF) nr. 2606/92 af 8. september 1992 om fastsættelse af de præmier, hvormed importafgifterne for korn, mel og malt skal forhøjes ...	3
* Kommissionens forordning (EØF) nr. 2607/92 af 8. september 1992 om genindførelse af opkrævning af told for varer henhørende under KN-kode ex 2914 21 00 og med oprindelse i Kina, som er præferenceberettiget i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 3831/90	5
* Kommissionens forordning (EØF) nr. 2608/92 af 8. september 1992 om genindførelse af opkrævning af told for varer henhørende under KN-kode 9405 30 00 og 9505 og med oprindelse i Kina, som er præferenceberettiget i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 3831/90	6
Kommissionens forordning (EØF) nr. 2609/92 af 8. september 1992 om fastsættelse af støttebeløbet for bomuld	7
Kommissionens forordning (EØF) nr. 2610/92 af 8. september 1992 om ansøgninger om eksportlicenser for produkter henhørende under KN-kode 1103 11 10 med forudfastsættelse af restitutionen	8
Kommissionens forordning (EØF) nr. 2611/92 af 8. september 1992 om opkrævning af en udligningsafgift ved indførsel af friske citroner med oprindelse i Uruguay	9
Kommissionens forordning (EØF) nr. 2612/92 af 8. september 1992 om ophævelse af udligningsafgiften ved indførsel af visse sorter blomster med oprindelse i Rumænien	11
Kommissionens forordning (EØF) nr. 2613/92 af 8. september 1992 om ændring af forordning (EØF) nr. 2450/92 om opkrævning af en udligningsafgift ved indførsel af æbler med oprindelse i Brasilien	12

Indhold (fortsat)

Kommissionens forordning (EØF) nr. 2614/92 af 8. september 1992 om fastsættelse af importafgifterne for hvidt sukker og råsukker	13
--	----

II *Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk*

Kommissionen

92/465/EØF:

* Kommissionens beslutning af 14. april 1992 om delstaten Berlins støtte til Daimler-Benz AG, Tyskland (C 3/91 ex NN 5/91)	15
--	----

Berigtigelser

Berigtigelse til Kommissionens forordning (EØF) nr. 2510/92 af 28. august 1992 om åbning af en løbende licitation med henblik på levering til Letland af 25 000 tons bageegnet rug, som er i det tyske interventionsorgans besiddelse (EFT nr. L 250 af 29. 8. 1992)	26
--	----

I

(Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk)

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 2605/92

af 8. september 1992

om fastsættelse af importafgifterne for korn, mel, grove gryn og fine gryn af hvede eller rug

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab,

under henvisning til akten vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2727/75 af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for korn⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1738/92⁽²⁾, særlig artikel 13, stk. 5,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1676/85 af 11. juni 1985 om regningsenhedens værdi og de vekselkurser, der skal anvendes i den fælles landbrugspolitik⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2205/90⁽⁴⁾, særlig artikel 3, og

ud fra følgende betragtninger:

De importafgifter, som skal opkræves ved indførsel af korn, mel af hvede og rug og grove gryn og fine gryn af hvede, er fastsat ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 1820/92⁽⁵⁾ og de senere forordninger, der ændrer denne;

for at sikre, at ordningen med importafgifter fungerer normalt, skal der ved beregningen af disse beløb:

— for så vidt angår de valutaer, som indbyrdes holdes inden for en a vista-margen på højst 2,25 %, anvendes en omregningskurs, der er baseret på disse valutaers

centralkurs og multipliceret med den i artikel 3, stk. 1, sidste afsnit, i forordning (EØF) nr. 1676/85 fastsatte korrektionsfaktor

— for de øvrige valutaer anvendes en omregningskurs på grundlag af de gennemsnitlige ecu-kurser, der offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, C-udgaven, i en nærmere fastlagt periode, multipliceret med den i foregående led omhandlede faktor; disse kurser er de kurser, der noteres fra den 7. september 1992;

ovennævnte justeringsfaktor anvendes på alle elementer til beregning af importafgifterne, herunder ækvivalenskoeficienterne;

anvendelsen af de bestemmelser, der er nævnt i forordning (EØF) nr. 1820/92, på de tilbudspriser og de dagsnoteringer, som Kommissionen har kendskab til, fører til at ændre de for tiden gældende importafgifter i overensstemmelse med bilaget til nærværende forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Importafgifterne for de i artikel 1, litra a), b) og c), i forordning (EØF) nr. 2727/75 nævnte produkter fastsættes som angivet i bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 9. september 1992.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 8. september 1992.

På Kommissionens vegne

Ray MAC SHARRY

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT nr. L 281 af 1. 11. 1975, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 180 af 1. 7. 1992, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. L 164 af 24. 6. 1985, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 201 af 31. 7. 1990, s. 9.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 185 af 4. 7. 1992, s. 1.

BILAG

til Kommissionens forordning af 8. september 1992 om fastsættelse af importafgifterne for korn, mel, grove gryn og fine gryn af hvede eller rug

(ECU/ton)

KN-kode	Importafgifter (*)
0709 90 60	151,89 ⁽²⁾ ⁽³⁾
0712 90 19	151,89 ⁽²⁾ ⁽³⁾
1001 10 10	171,51 ⁽¹⁾ ⁽⁷⁾ ⁽¹⁰⁾
1001 10 90	171,51 ⁽¹⁾ ⁽⁷⁾ ⁽¹⁰⁾
1001 90 91	145,89
1001 90 99	145,89 ⁽¹¹⁾
1002 00 00	157,69 ⁽⁶⁾
1003 00 10	131,25
1003 00 90	131,25 ⁽¹¹⁾
1004 00 10	114,14
1004 00 90	114,14
1005 10 90	151,89 ⁽²⁾ ⁽³⁾
1005 90 00	151,89 ⁽²⁾ ⁽³⁾
1007 00 90	156,87 ⁽⁴⁾
1008 10 00	60,55 ⁽¹¹⁾
1008 20 00	109,20 ⁽⁴⁾
1008 30 00	59,35 ⁽⁷⁾
1008 90 10	(7)
1008 90 90	59,35
1101 00 00	217,16 ⁽⁸⁾ ⁽¹¹⁾
1102 10 00	233,90 ⁽⁸⁾
1103 11 10	278,65 ⁽⁸⁾ ⁽¹⁰⁾
1103 11 90	234,21 ⁽⁸⁾

- (1) For hård hvede med oprindelse i Marokko, som transporteres direkte fra dette land til Fællesskabet, nedsættes importafgiften med 0,60 ECU pr. ton.
- (2) I henhold til forordning (EØF) nr. 715/90 opkræves ingen importafgift ved direkte indførsel af varer med oprindelse i staterne i Afrika, Vestindien og Stillehavet og territorier i de franske oversøiske departementer.
- (3) For majs med oprindelse i AVS-staterne nedsættes importafgiften ved indførsel i Fællesskabet med 1,81 ECU pr. ton.
- (4) For hirse og sorghum med oprindelse i AVS-staterne opkræves importafgiften ved indførsel i Fællesskabet i henhold til forordning (EØF) nr. 715/90.
- (5) For hård hvede og kanariefrø, der er produceret i Tyrkiet og transporteret umiddelbart fra dette land til Fællesskabet, nedsættes importafgiften med 0,60 ECU pr. ton.
- (6) Den importafgift, der skal opkræves for rug, der er produceret i Tyrkiet og transporteret umiddelbart fra dette land til Fællesskabet, er fastsat ved Rådets forordning (EØF) nr. 1180/77 og Kommissionens forordning (EØF) nr. 2622/71.
- (7) Ved import af det under KN-kode 1008 90 10 henhørende produkt (triticale) opkræves dog importafgiften for rug.
- (8) Ved indførsel til Portugal forhøjes importafgiften med det beløb, der er fastsat i artikel 2, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 3808/90.
- (9) Ifølge artikel 101, stk. 1, i afgørelse 91/482/EØF anvendes der ingen importafgift for produkter med oprindelse i OLT, medmindre stk. 4 i samme artikel finder anvendelse.
- (10) Der skal i overensstemmelse med artikel 101, stk. 4, i afgørelse 91/482/EØF opkræves et beløb svarende til det beløb, der er fastsat ved forordning (EØF) nr. 1825/91.
- (11) Produkter henhørende under denne kode, der indføres i forbindelse med interimsaftalerne mellem Polen, Tjekkoslaviet eller Ungarn og Fællesskabet, og for hvilke der fremlægges et varecertifikat EUR 1, der er udstedt på de i forordning (EØF) nr. 585/92 fastsatte betingelser, er undergivet importafgifterne i bilaget til nævnte forordning.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 2606/92

af 8. september 1992

om fastsættelse af de præmier, hvormed importafgifterne for korn, mel og malt skal forhøjes

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2727/75 af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for korn⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1738/92⁽²⁾, særlig artikel 15, stk. 6,under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1676/85 af 11. juni 1985 om regningsenhedens værdi og de vekselkurser, der skal anvendes i den fælles landbrugspolitik⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2205/90⁽⁴⁾, særlig artikel 3, og

ud fra følgende betragtninger:

De præmier, hvormed importafgifterne for korn og malt skal forhøjes, er fastsat ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 1821/92⁽⁵⁾ og de senere forordninger, der ændrer denne;

for at sikre, at ordningen med importafgifter fungerer normalt, skal der ved beregningen af disse beløb:

— for så vidt angår de valutaer, som indbyrdes holdes inden for en a vista-margen på højst 2,25 %, anvendes en omregningskurs, der er baseret på disse valutaers centalkurs og multipliceret med den i artikel 3, stk. 1,

sidste afsnit, i forordning (EØF) nr. 1676/85 fastsatte korrektionsfaktor

— for de øvrige valutaer anvendes en omregningskurs på grundlag af de gennemsnitlige ecu-kurser, der offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, C-udgaven, i en nærmere fastlagt periode, multipliceret med den i foregående led omhandlede faktor;

disse kurser er de kurser, der noteres fra den 7. september 1992;

de nuværende cif-priser, herunder cif-priserne ved terminkøb, fører til at ændre de præmier, hvormed de for tiden gældende importafgifter skal forhøjes, i overensstemmelse med bilaget til denne forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

De i artikel 15 i forordning (EØF) nr. 2727/75 omhandlede præmier, hvormed de forudfastsatte importafgifter for korn og malt kommende fra tredjelande skal forhøjes, fastsættes som angivet i bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 9. september 1992.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 8. september 1992.

På Kommissionens vegne

Ray MAC SHARRY

Medlem af Kommissionen⁽¹⁾ EFT nr. L 281 af 1. 11. 1975, s. 1.⁽²⁾ EFT nr. L 180 af 1. 7. 1992, s. 1.⁽³⁾ EFT nr. L 164 af 24. 6. 1985, s. 1.⁽⁴⁾ EFT nr. L 201 af 31. 7. 1990, s. 9.⁽⁵⁾ EFT nr. L 185 af 4. 7. 1992, s. 4.

BILAG

til Kommissionens forordning af 8. september 1992 om fastsættelse af de præmier, hvormed importafgifterne for korn, mel og malt skal forhøjes

A. Korn og mel

(ECU/ton)

KN-kode	Løbende måned	1. term.	2. term.	3. term.
	9	10	11	12
0709 90 60	0	1,41	1,41	0
0712 90 19	0	1,41	1,41	0
1001 10 10	0	0	0	0
1001 10 90	0	0	0	0
1001 90 91	0	0	0	0
1001 90 99	0	0	0	0
1002 00 00	0	0	0	0
1003 00 10	0	0	0	0
1003 00 90	0	0	0	0
1004 00 10	0	0	0	0
1004 00 90	0	0	0	0
1005 10 90	0	1,41	1,41	0
1005 90 00	0	1,41	1,41	0
1007 00 90	0	0	0	0
1008 10 00	0	0	0	0
1008 20 00	0	0	0	0
1008 30 00	0	0	0	0
1008 90 90	0	0	0	0
1101 00 00	0	0	0	0

B. Malt

(ECU/ton)

KN-kode	Løbende måned	1. term.	2. term.	3. term.	4. term.
	9	10	11	12	1
1107 10 11	0	0	0	0	0
1107 10 19	0	0	0	0	0
1107 10 91	0	0	0	0	0
1107 10 99	0	0	0	0	0
1107 20 00	0	0	0	0	0

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 2607/92

af 8. september 1992

om genindførelse af opkrævning af told for varer henhørende under KN-kode ex 2914 21 00 og med oprindelse i Kina, som er præferenceberettiget i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 3831/90

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 3831/90 af 20. december 1990 om anvendelse af generelle toldpræferencer i 1991 for visse industrivarer med oprindelse i udviklingslande⁽¹⁾, forlænget for 1992 ved forordning (EØF) nr. 3587/91⁽²⁾, særlig artikel 9, og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til artikel 1 og 6 i forordning (EØF) nr. 3831/90 suspenderes toldsatskerne for 1992 for hvert af de lande og territorier, der er anført i bilag III, bortset fra dem, der er anført i kolonne 4 i bilag I, inden for rammerne af de præferencetoldlofter, som er fastsat i kolonne 6 i det nævnte bilag I; i henhold til artikel 7 i den nævnte forordning kan opkrævningen af told ved indførsel af de omhandlede varer med oprindelse i et af de omhandlede lande og territorier genindføres på et

hvilket som helst tidspunkt, så snart de pågældende individuelle lofter er nået på fællesskabsplan;

for varer henhørende under KN-kode ex 2914 21 00 med oprindelse i Kina er det individuelle loft fastsat til 359 000 ECU; den 29. april 1992 har indførslerne af de omhandlede varer i Fællesskabet med oprindelse i Kina ved afskrivning nået det pågældende loft;

opkrævningen af told skal for de pågældende varer genindføres over for Kina —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Fra den 12. september 1992 genindføres opkrævning af told, som har været suspenderet for 1992, ifølge forordning (EØF) nr. 3831/90, ved indførsel i Fællesskabet af følgende varer med oprindelse i Kina:

Løbenummer	KN-kode	Varebeskrivelse
10.0165	ex 2914 21 00	Syntetisk campher

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 8. september 1992.

På Kommissionens vegne
Christiane SCRIVENER
Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT nr. L 370 af 31. 12. 1990, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 341 af 12. 12. 1991, s. 1. Forordningen er senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1509/92 (EFT nr. L 159 af 12. 6. 1992, s. 1).

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 2608/92

af 8. september 1992

om genindførelse af opkrævning af told for varer henhørende under KN-kode 9405 30 00 og 9505 og med oprindelse i Kina, som er præferenceberettiget i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 3831/90

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 3831/90 af 20. december 1990 om anvendelse af generelle toldpræferencer i 1991 for visse industrivarer med oprindelse i udviklingslande⁽¹⁾, forlænget for 1992 ved forordning (EØF) nr. 3587/91⁽²⁾, særlig artikel 9, og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til artikel 1 og 6 i forordning (EØF) nr. 3831/90 suspenderes todsatserne for 1992 for hvert af de lande og territorier, der er anført i bilag III, bortset fra dem, der er anført i kolonne 4 i bilag I, inden for rammerne af de præferencetoldlofter, som er fastsat i kolonne 6 i det nævnte bilag I; i henhold til artikel 7 i den nævnte forordning kan opkrævningen af told ved indførsel af de omhandlede varer med oprindelse i et af de omhandlede lande og territorier genindføres på et

hvilket som helst tidspunkt, så snart de pågældende individuelle lofter er nået på fællesskabsplan;

for varer henhørende under KN-kode 9405 30 00 og 9505 med oprindelse i Kina er det individuelle loft fastsat til 4 410 000 ECU; den 13. februar 1992 har indførslerne af de omhandlede varer i Fællesskabet med oprindelse i Kina ved afskrivning nået det pågældende loft;

opkrævningen af told skal for de pågældende varer genindføres over for Kina —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Fra den 12. september 1992 genindføres opkrævning af told, som har været suspenderet for 1992, ifølge forordning (EØF) nr. 3831/90, ved indførsel i Fællesskabet af følgende varer med oprindelse i Kina:

Løbenummer	KN-kode	Varebeskrivelse
10.1320	9405 30 00 9505	Pyntegenstande til brug ved højtider samt karnevals- og andre underholdningsartikler, herunder trylle- og skæmteartikler

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 8. september 1992.

På Kommissionens vegne

Christiane SCRIVENER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT nr. L 370 af 31. 12. 1990, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 341 af 12. 12. 1991, s. 1. Forordningen er senest ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1509/92 (EFT nr. L 159 af 12. 6. 1992, s. 1).

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 2609/92

af 8. september 1992

om fastsættelse af støttebeløbet for bomuld**KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —**

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab,

under henvisning til akten vedrørende Grækenlands tiltrædelse, særlig stk. 3 og 10 i protokol nr. 4 om bomuld, ændret ved akten vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse, særlig den dertil knyttede protokol nr. 14, og Kommissionens forordning (EØF) nr. 4006/87⁽¹⁾,under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2169/81 af 27. juli 1981 om fastsættelse af almindelige regler for støtteordningen vedrørende bomuld⁽²⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2053/92⁽³⁾, særlig artikel 5, stk. 1, og ud fra følgende betragtninger:Det i artikel 5, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2169/81 omhandlede tillægsstøttebeløb er fastsat i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2539/92⁽⁴⁾;

anvendelsen af de regler og nærmere bestemmelser, som indeholdes i forordning (EØF) nr. 2539/92 på de oplysninger, som Kommissionen for øjeblikket sidder inde med, medfører ændring af det nugældende støttebeløb i overensstemmelse med angivelserne i artikel 1 til denne forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:*Artikel 1**Det i artikel 5 i forordning (EØF) nr. 2169/81 omhandlede støttebeløb for ikke-egreneret bomuld fastsættes til 75,622 ECU pr. 100 kg.**Artikel 2*

Denne forordning træder i kraft den 9. september 1992.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 8. september 1992.

På Kommissionens vegne

Ray MAC SHARRY

Medlem af Kommissionen⁽¹⁾ EFT nr. L 377 af 31. 12. 1987, s. 49.⁽²⁾ EFT nr. L 211 af 31. 7. 1981, s. 2.⁽³⁾ EFT nr. L 215 af 30. 7. 1992, s. 12.⁽⁴⁾ EFT nr. L 254 af 1. 9. 1992, s. 47.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 2610/92

af 8. september 1992

om ansøgninger om eksportlicenser for produkter henhørende under KN-kode 1103 11 10 med forudfastsættelse af restitutionenKOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det
Europæiske Økonomiske Fællesskab,under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2727/75
af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for
korn⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 1738/
92⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Efter artikel 9, stk. 4, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 891/89⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 337/92⁽⁴⁾, udstedes, når der ved fastsættelsen af en eksportrestitution særligt henvises til nærværende stykke, eksportlicenser med forudfastsættelse af restitutionen den tredje arbejdsdag efter ansøgningens indgivelse; efter nævnte artikel fastsætter Kommissionen en enhedsprocentsats for nedsættelse af mængderne, hvis de i eksportlicensansøgningerne anførte mængder overstiger de mængder, der kan indgås forpligtelse om; de pr. 4. september 1992 indgivne licensansøgninger omfatter en mængde på 1 005 000 tons og den maksimale mængde, der kan

indgås forpligtelse for, er på 700 000 tons; procentsatsen for nedsættelse af mængderne i de eksportlicensansøgninger, der er indgivet pr. 4. september 1992, bør derfor fastsættes —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Ansøgninger om eksportlicenser i forbindelse med artikel 9, stk. 4, i forordning (EØF) nr. 891/89, der er meddelt Kommissionen inden den 5. september 1992, for mel af hård hvede, henhørende under KN-kode 1103 11 10, med forudfastsættelse af restitutionen og indgivet den 4. september 1992, antages for de deri anførte mængder multipliceret med en koefficient på 0,70. Ansøgninger, der ikke er meddelt Kommissionen inden den 5. september 1992, afvises.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 9. september 1992.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 8. september 1992.

På Kommissionens vegne

Ray MAC SHARRY

Medlem af Kommissionen⁽¹⁾ EFT nr. L 281 af 1. 11. 1975, s. 1.⁽²⁾ EFT nr. L 180 af 1. 7. 1992, s. 1.⁽³⁾ EFT nr. L 94 af 7. 4. 1989, s. 13.⁽⁴⁾ EFT nr. L 36 af 13. 2. 1992, s. 15.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 2611/92

af 8. september 1992

om opkrævning af en udligningsafgift ved indførsel af friske citroner med oprindelse i Uruguay

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det
Europæiske Økonomiske Fællesskab,under henvisning til akten vedrørende Spaniens og Portu-
gals tiltrædelseunder henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1035/72
af 18. maj 1972 om en fælles markedsordning for frugt og
grønsager⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EØF)
nr. 1754/92⁽²⁾, særlig artikel 27, stk. 2, andet afsnit, og

ud fra følgende betragtninger:

Artikel 25, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1035/72 bestemmer, at såfremt indgangsprisen for en vare, der indføres fra et tredjeland, i to på hinanden følgende markedsdage holder sig på et niveau, der er mindst 0,6 ECU lavere end referenceprisen, opkræves, undtagen i særlige tilfælde, en udligningsafgift ved indførsel af denne vare fra det pågældende afsendelsesland; denne afgift skal være lig med forskellen mellem referenceprisen og det aritmetiske gennemsnit af de to sidste indgangspriser, der er til rådighed for dette afsendelseslands vedkommende;

Kommissionens forordning (EØF) nr. 1413/92 af 27. maj 1992 om fastsættelse af referencepriser for friske citroner for produktionsåret 1992/93⁽³⁾, fastsatte for disse varer i kvalitetsklasse I referenceprisen til 56,33 ECU pr. 100 kg netto for september 1992;

indgangsprisen for en vare fra et bestemt afsendelsesland er lig med den laveste repræsentative notering, eller gennemsnittet af de laveste repræsentative noteringer, der er konstateret for mindst 30 % af de mængder, der kommer fra det pågældende afsendelsesland, og som afsættes på samtlige repræsentative markeder for hvilke der er noteringer til rådighed, idet denne eller disse noteringer nedsættes med den told og de afgifter, der er nævnt i artikel 24, stk. 3, i forordning (EØF) nr. 1035/72; begrebet repræsentativ notering er fastsat i artikel 24, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1035/72;

ifølge bestemmelserne i artikel 3, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2118/74⁽⁴⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 3811/85⁽⁵⁾, skal de noteringer, der tages i betragtning, være konstateret på de repræsentative markeder eller under visse omstændigheder på andre markeder;

for friske citroner med oprindelse i Uruguay har den således beregnede indgangspris i to på hinanden følgende markedsdage holdt sig på et niveau, der er mindst 0,6 ECU lavere end referenceprisen; der skal herefter opkræves en udligningsafgift for disse citroner;

for at tillade en normal funktion af foranstående ordning må der ved beregningen af indgangsprisen tages i betragtning:

- for så vidt angår de valutaer, som indbyrdes holdes inden for en a vista-margen på højst 2,25 %, anvendes en omregningskurs, der er baseret på disse valutaers centralkurs og multipliceret med den i artikel 3, stk. 1, sidste afsnit, i Rådets forordning (EØF) nr. 1676/85⁽⁶⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2205/90⁽⁷⁾, fastsatte korrektionsfaktor
- for de øvrige valutaer anvendes en omregningskurs på grundlag af de gennemsnitlige ecu-kurser, der offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, C-udgaven, i en nærmere fastlagt periode, multipliceret med den i foregående led omhandlede faktor —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Ved indførsel af friske citroner med oprindelse i Uruguay (KN-kode ex 0805 30 10) opkræves der en udligningsafgift, hvis beløb fastsættes til 22,36 ECU pr. 100 kg netto.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 10. september 1992.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 220 af 10. 8. 1974, s. 20.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 368 af 31. 12. 1985, s. 1.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 164 af 24. 6. 1985, s. 1.

⁽⁷⁾ EFT nr. L 201 af 31. 7. 1990, s. 9.

⁽¹⁾ EFT nr. L 118 af 20. 5. 1972, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 180 af 1. 7. 1992, s. 23.

⁽³⁾ EFT nr. L 146 af 28. 5. 1992, s. 71.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 8. september 1992.

På Kommissionens vegne
Ray MAC SHARRY
Medlem af Kommissionen

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 2612/92

af 8. september 1992

om ophævelse af udligningsafgiften ved indførsel af visse sorter blommer med oprindelse i Rumænien

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det
Europæiske Økonomiske Fællesskab,under henvisning til akten vedrørende Spaniens og Portu-
gals tiltrædelse,under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1035/72
af 18. maj 1972 om oprettelse af en fælles
markedsordning for frugt og grønsager⁽¹⁾, senest ændret
ved forordning (EØF) nr. 1754/92⁽²⁾, særlig artikel 27,
stk. 2, andet afsnit, og

ud fra følgende betragtninger:

Ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2519/92⁽³⁾ blev
der indført en udligningsafgift ved indførsel af visse sorter
blommer med oprindelse i Rumænien;for visse sorter blommer med oprindelse i Rumænien er
notering ikke foretaget i seks på hinanden følgende
arbejdsdage; de i artikel 26, stk. 1, i forordning (EØF)
nr. 1035/72 fastsatte betingelser for ophævelse af udlig-
ningsafgiften ved indførsel af disse varer med oprindelse i
Rumænien er derfor opfyldt —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Forordning (EØF) nr. 2519/92 ophæves.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 9. september 1992.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlems-
stat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 8. september 1992.

På Kommissionens vegne

Ray MAC SHARRY

Medlem af Kommissionen⁽¹⁾ EFT nr. L 118 af 20. 5. 1972, s. 1.⁽²⁾ EFT nr. L 180 af 1. 7. 1992, s. 23.⁽³⁾ EFT nr. L 250 af 29. 8. 1992, s. 30.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 2613/92

af 8. september 1992

om ændring af forordning (EØF) nr. 2450/92 om opkrævning af en udligningsafgift ved indførsel af æbler med oprindelse i BrasilienKOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det
Europæiske Økonomiske Fællesskab,under henvisning til akten vedrørende Spaniens og Portu-
gals tiltrædelse,under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1035/72
af 18. maj 1972 om en fælles markedsordning for frugt og
grønsager⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EØF)
nr. 1754/92⁽²⁾, særlig artikel 27, stk. 2, andet afsnit, og

ud fra følgende betragtninger:

Kommissionens forordning (EØF) nr. 2450/92⁽³⁾ har
fastsat en udligningsafgift ved indførsel af æbler med
oprindelse i Brasilien;artikel 26, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1035/72 har
fastsat de betingelser, under hvilke en afgift, der er fastsati henhold til artikel 25 i nævnte forordning, ændres;
overholdelsen af disse fører til at ændre udligningsafgiften
for indførsel af æbler med oprindelse i Brasilien —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

*Artikel 1*Beløbet 8,59 ECU, som er nævnt i artikel 1 i forordning
(EØF) nr. 2450/92 erstattes af beløbet 35,71 ECU.*Artikel 2*

Denne forordning træder i kraft den 9. september 1992.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlems-
stat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 8. september 1992.

På Kommissionens vegne

Ray MAC SHARRY

Medlem af Kommissionen⁽¹⁾ EFT nr. L 118 af 20. 5. 1972, s. 1.⁽²⁾ EFT nr. L 180 af 1. 7. 1992, s. 23.⁽³⁾ EFT nr. L 243 af 25. 8. 1992, s. 22.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EØF) Nr. 2614/92

af 8. september 1992

om fastsættelse af importafgifterne for hvidt sukker og råsukker

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det
Europæiske Økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81
af 30. juni 1981 om den fælles markedsordning for
sukker⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EØF)
nr. 61/92⁽²⁾, særlig artikel 16, stk. 8, og

ud fra følgende betragtninger :

Importafgifterne for hvidt sukker og råsukker er fastsat
ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 1813/92⁽³⁾,
senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2603/92⁽⁴⁾;

anvendelsen af de bestemmelser, der er nævnt i forord-
ning (EØF) nr. 1813/92, på de oplysninger, som Kommis-
sionen har kendskab til, fører til at ændre de for tiden
gældende importafgifter i overensstemmelse med bilaget
til denne forordning;

for at sikre, at ordningen med importafgifter fungerer
normalt, skal der ved beregningen af disse beløb :

— for så vidt angår de valutaer, som indbyrdes holdes
inden for en a vista-margen på højst 2,25 %, anvendes
en omregningskurs, der er baseret på disse valutaers

centralkurs og multipliceret med den i artikel 3, stk. 1,
sidste afsnit, i Rådets forordning (EØF) nr. 1676/85⁽⁵⁾,
senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2205/90⁽⁶⁾,
fastsatte korrektionsfaktor

— for de øvrige valutaer en omregningskurs på grundlag
af de gennemsnitlige ecu-kurser, der offentliggøres i
De Europæiske Fællesskabers Tidende, C-udgaven, i
en nærmere fastlagt periode, multipliceret med den i
foregående led omhandlede faktor;

disse kurser er de kurser, der noteres fra den 7. september
1992 —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING :

Artikel 1

De i artikel 16, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1785/81
omhandlede importafgifter fastsættes for råsukker af stan-
dardkvalitet og for hvidt sukker som angivet i bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 9. september 1992.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver
medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 8. september 1992.

På Kommissionens vegne

Ray MAC SHARRY

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT nr. L 177 af 1. 7. 1981, s. 4.

⁽²⁾ EFT nr. L 6 af 11. 1. 1992, s. 19.

⁽³⁾ EFT nr. L 183 af 3. 7. 1992, s. 18.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 262 af 8. 9. 1992, s. 15.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 164 af 24. 6. 1985, s. 1.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 201 af 31. 7. 1990, s. 9.

BILAG

til Kommissionens forordning af 8. september 1992 om fastsættelse af importafgifterne for hvidt sukker og råsukker

(ECU/100 kg)

KN-kode	Importafgiftsbeløb (°)
1701 11 10	39,55 (°)
1701 11 90	39,55 (°)
1701 12 10	39,55 (°)
1701 12 90	39,55 (°)
1701 91 00	47,05
1701 99 10	47,05
1701 99 90	47,05 (°)

- (°) Dette beløb er beregnet efter bestemmelserne i artikel 2 og 3 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 837/68.
- (°) Dette beløb gælder ifølge artikel 16, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1785/81 også for sukker, der er fremstillet af hvidt sukker og råsukker, og som er tilsat andre stoffer end smagsstoffer eller farvestoffer.
- (°) Ifølge artikel 101, stk. 1, i afgørelse 91/482/EØF anvendes der ingen importafgift for produkter med oprindelse i OLT. Dog skal der i overensstemmelse med artikel 101, stk. 4, i nævnte afgørelse opkræves et beløb svarende til det beløb, der er fastsat ved forordning (EØF) nr. 1870/91.

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 14. april 1992

om delstaten Berlins støtte til Daimler-Benz AG, Tyskland (C 3/91 ex NN 5/91)

(Kun den tyske udgave er autentisk)

(92/465/EØF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, særlig artikel 93, stk. 2, første punktum,

efter i overensstemmelse med nævnte artikel at have givet de interesserede parter en frist til at fremsætte deres bemærkninger⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger :

I

I begyndelsen af juli 1990 blev det kendt, at Daimler-Benz AG (DB) havde til hensigt at købe en stor grund af Berlins bystyre i nærheden af den tidligere Potsdamer Platz, hvor en del af Berlin-Muren har ligget indtil for nylig. Prisen var 92,9 mio. DM.

Den 13. juli 1990 modtog Kommissionen en klage over, at grunden var solgt for billigt til Daimler-Benz.

Denne opfattelse blev endvidere bekræftet af pressen, der hævdede, at markedsværdien var 400 % højere end den pris, Berlins bystyre havde forlangt (svarende til en støtte på ca. 400 mio. DM). Klagen af 13. juli 1990 blev senere trukket tilbage.

Foranlediget af skrivelser af 26. juli og 9. oktober 1990 fra Kommissionen afgav de tyske myndigheder detaljerede oplysninger om handelen i skrivelser af 25. juli, 5. september, 20. september og 28. november 1990 med :

- kopi af vurderingsrapport fra »Senatsverwaltung für Bau- und Wohnungswesen« (SBW — bystyrets bygge- og boligforvaltning) af 28. maj 1990
- kopi af salgskontrakten
- kopi af uddrag af tyske love og bestemmelser om offentlige myndigheders ejendomshandel
- kopier af de relevante landkort fra »Gutachterausschuß für Grundstückswerte in Berlin« (GGB — ekspertudvalg for ejendomsvurdering i Berlin) med ejendomsvurderinger for den pågældende del af Berlin pr. 31. december 1988
- redegørelse for praksis inden for ejendomsvurdering
- oplysninger om andre ejendomshandler i samme område
- to vurderinger fortaget i 1990 for tilsvarende handler i samme område
- baggrundsoplysninger om huslejeudviklingen i Berlin.

I henhold til købskontrakten af 16. juli 1990 sælger delstaten Berlin arealet på 61 710 m² til 92 873 550 DM til DB fri for byrder. Prisen er baseret på en udnyttelsesgrad på 4,0, men købsprisen stiger eller falder med 25 DM/m², hver gang udnyttelsesgraden, som i nedadgående retning er begrænset til 3,5, øges eller reduceres med 0,1. Byggeriet skal finde sted på grundlag af en byplanmæssig idékonkurrence om udformningen af det tilstræbte brut-

⁽¹⁾ EFT nr. C 128 af 18. 5. 1991, s. 5.

toetageareal på 265 000 m², hvoraf 20-30 % skal anvendes til andet end kontorer (detailhandel, kultur, restauration, rekreation, beboelse osv.). Købesummen skulle erlægges senest to uger efter aftalens indgåelse. Hvis der ikke foreligger en uanbringelig byggetilladelse inden for fire år, kan DB hæve aftalen. Delstaten Berlin kan modsat hæve aftalen, hvis DB ikke overholder bestemte planlægningskrav og byggefrister.

Forbundsregeringen meddeler i sine bemærkninger, at prisen udelukkende bygger på grundens markedsværdi, som SBW har beregnet som fastsat i de relevante love og bestemmelser, hvorfor der således ikke er indeholdt statsstøtte heri. Ifølge den tyske regering kan og må spekulationsbetonede prisforhøjelser i forbindelse med Berlins forening og en fremtidig omlægning af den pågældende bydel efter gældende ret ikke indgå i vurderingen af markedsprisen. Ved markedsprisfastsættelsen er følgende prisnedsættende faktorer taget i betragtning:

- en del af grunden kan ikke bebygges pga. fredningsværdige gamle træer
- der er tinglyst servitutter til fordel for offentlige forsyningsvirksomheder
- køber skal bære omkostningerne ved bygge-modningen
- købesummen skal erlægges senest to uger efter aftalens indgåelse, selv om byggeriet først kan iværksættes senere.

Kommissionen besluttede den 28. februar 1991 at indlede proceduren efter EØF-Traktatens artikel 93, stk. 2, i forbindelse med købekontrakten af 16. juli 1990 mellem delstaten Berlin og DB, efter at en analyse af de data, som Kommissionen på daværende tidspunkt havde til rådighed, havde vist, at salgsprisen højst sandsynligt lå betydeligt under grundens markedsværdi, da SBW's værdiansættelse på mange måder var usædvanlig og i stor udstrækning kunne kritiseres. Kommissionen nærrede tillige tvivl om den administrative procedure, som Berlins bystyre har fulgt i denne sag. Ved at fastsætte salgsprisen under markedsværdien kunne salget desuden indeholde en indirekte støtte til køberen. Da de investeringer, der skal foretages på grunden, vedrører tjenesteydelser i forbindelse med motorkøretøjer og andre af aktiviteterne i DB, der i stort omfang deltager i samhandelen inden for EF, truer støtten efter Kommissionens mening med at fordreje konkurrencen inden for Fællesskabet efter EØF-Traktatens artikel 92, stk. 1. Det forekom tillige Kommissionen tvivlsomt, at undtagelserne i EØF-Traktatens artikel 92 skulle kunne komme i betragtning for det støtteelement, der muligvis indgik i den pågældende handel.

Som led i proceduren efter artikel 93, stk. 2, opfordrede Kommissionen de pågældende tyske myndigheder til i overensstemmelse med § 198 og 199 i Forbundsrepublikkens planlægningslov af 12. december 1986 at tage skridt til at udpege en fuldstændig uafhængig og neutral ekspertgruppe, som f.eks. GGB, til at afgive alternativ udtalelse om markedsværdien af grunden i maj 1990 under hensyntagen til ikke blot den første vurdering og de oplysninger, der lå til grund herfor, men også de spørgsmål, Kommissionen rejste under proceduren.

Kommissionen opfordrede ved skrivelse af 20. marts 1991 forbundsregeringen til at fremsætte sine bemærkninger inden en måned og afgive alle oplysninger, der var nødvendige for en vurdering af sagen. Kommissionen opfordrede endvidere de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger.

II

Som et led i proceduren efter EØF-Traktatens artikel 93, stk. 2, fremsatte forbundsregeringen sine bemærkninger ved skrivelse af 17. april 1991. Den angav følgende oplysninger som afgørende for vurderingen af sagen:

- DB gav allerede i 1988 udtryk for om at investere i Berlin. Grunden ved Potsdamer Platz blev først valgt i september 1989. Det pågældende område ligger geografisk set ganske vist i Berlins centrum, men ligger stadig hen som uudnyttet, nærmest marginalt område
- grundens markedsværdi blev fastlagt på grundlag af en udnyttelsesgrad på 4,0. Det vil sige, at hele grundarealet kan bebygges med fire etager eller 25 % med seksten etager osv. Udnyttelsesgraden er blot et udtryk for forholdet mellem forskellige arealer. Hvis udnyttelsesgraden ændres, skal også købsprisen ændres
- der er siden juli 1990 solgt i alt 15 grunde i nærheden af den tidligere mur, heraf ligger en grund i et tilsvarende centralt område, otte i boligområder eller blandede områder og seks i erhvervs- eller industriområder
- DB modtager ingen offentlig støtte til køb af grunden. Det er endnu ikke afgjort, om DB's byggeprojekt, som er vurderet til ca. 700-800 mio. DM, eventuelt senere vil modtage støtte
- når Berlins bystyre sælger grunde, skal værdifastsættelsen — bortset fra ekspropriering (jf. Forbundsstatens byggelovgivning) — ikke nødvendigvis foretages af uafhængige ekspertudvalg, men kan som i foreliggende tilfælde foretages af det berlinske bystyres ansvarlige myndighed, dvs. SBW
- i henhold til aftalen må grunden ikke bebygges ved den gamle Potsdamer StraÙe

- de forhandlinger med »Verein für bergbauliche Interessen«, der blev omtalt i åbningsskrivelsen, er endnu ikke afsluttet
- delstaten Berlin må ikke inklude sig på spekulationer ved salg af delstatens egne grunde, men skal give impulser af byplanmæssig og erhvervmæssig karakter.

Forbundsregeringen meddelte samtidig Kommissionen, at Berlins bystyre ved skrivelse af 11. april 1991 har opfordret GGB til på ny at vurdere markedsprisen i april og maj 1990 for det område i nærheden af Potsdamer Platz, som DB har købt, og samtidig tage stilling til de betænkeligheder ved den første fastsættelse af markedsprisen, som Kommissionen gav udtryk for i sin åbningsskrivelse. Dette arbejde ville tage to måneder. Ved skrivelse af 24. maj 1991 lovede de tyske myndigheder, at den anden markedsprisvurdering ville være færdig midt i juli.

Ved skrivelse af 25. september 1991 indsendte de tyske myndigheder den anden offentlige markedsprisvurdering af 9. juli 1991. De vedlagde samtidig en række bemærkninger herom fra SBW (som foretog den første markedsprisvurdering) dateret den 22. juli 1991, en baggrundsanalyse fra det berlinske bystyres økonomiske og tekniske forvaltning, bemærkninger af 18. september 1991 fra DB, afgivet som led i proceduren efter EØF-Traktatens artikel 93, stk. 2, samt en yderligere markedsprisvurdering — ligeledes dateret den 18. september 1991 — som er foretaget for DB af en privat ekspert.

I forbindelse med proceduren har to andre medlemsstater (Frankrig og Danmark) fremsat bemærkninger, som støtter Kommissionen. Disse bemærkninger er tilsendt den tyske regering. I sin reaktion på de franske bemærkninger henviste den tyske regering til, at EF's rammebestemmelser for statsstøtte til bilindustrien ikke kunne finde anvendelse i dette tilfælde, da DB på det pågældende sted vil placere sit datterselskab Daimler-Benz Interservices AG (Debis), som er fuldstændig uafhængigt af datterselskabet Mercedes-Benz AG, som fremstiller biler. Det kunne ikke komme på tale at producere biler det pågældende sted.

DB angiver i sine bemærkninger, at købekontrakten for den pågældende grund ikke indeholder elementer af statsstøtte til Daimler-Benz i henhold til EØF-Traktatens artikel 92. Daimler-Benz fremsætter i den forbindelse følgende argumenter:

- i april/maj 1990 var Tysklands genforening på ingen måde givet, og den solgte grund lå i et område, som var præget af sin placering ved muren, som dengang endnu eksisterede
- DB er enig i den kritik, som SBW og den private ekspert fremsætter af GGB's opdeling af grunden i tre

områder, af valget af det centrale område, som anvendes ved sammenligningen, og af, at der ikke tages hensyn til meromkostningerne ved vedligeholdelse og istandsættelse af en fredet bygning

- det fremgår af de forskellige vurderinger, at markedsprisen kun kan vurderes tilnærmelsesvist og som følge heraf har en vis margen, som den aftalte købspris ligger indenfor
- ved en undersøgelse af, om der er tale om støtte, må der ikke udelukkende fokuseres på markedsprisen; der skal også tages hensyn til det særlige byplanmæssige element og til, at handelen skal virke som et signal til andre investorer samt til, at DB har erklæret sig villig til at købe en grund inden for et større ubebygget område og en tilgrænsende bygning ved siden af et mindre ubebygget område — i begge tilfælde noget, som DB ikke har brug for — til en pris, der ligger langt over markedsprisen
- DB vurderer de yderligere forpligtelser og byrder som følge af købekontrakten til 207,8 mio. DM, altså mere end det beløb, som GGB har vurderet markedsprisen til (beløbet dækker køb og nedrivning af Bellevue-Tower, som grænser op til det mindre ubebyggede område, finansieringsomkostningerne indtil grunden er byggemodnet, omkostningerne ved den byplanmæssige idékonkurrence, en reduktion af udbyttet, da 25 % af nettoarealet skal overlades til tredjemand til anden brug end kontorlokaler)
- alle tidligere nævnte aspekter ved grundkøbet (DB's bidrag til byplanlægningen) gør købekontrakten til en speciel aftale, som ikke kan sammenlignes med en normal aftale om køb af grund til industrielle formål.

DB finder det desuden vanskeligt at forstå, hvordan en — påstået — statsstøtte skulle kunne påvirke DB's konkurrencestilling, når kun ca. 35 % af de omliggende bygninger er forbeholdt egne kontorlokaler (Debis), og hvordan det skulle kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstater. Det nævnes i bemærkningerne tillige, at DB's fordel ved at have egne kontorer i denne og ikke i en anden del af Berlin, hverken er markeds- eller konkurrencerelevant endsige relevant for samhandelen mellem medlemsstater.

Endelig gør DB gældende, at hvis Kommissionen skulle fastslå, at der er tale om statsstøtte, måtte den desuden undersøge, om den er forenelig med artikel 92, stk. 2, litra c), og stk. 3, litra c). Det nævnes tillige, at Berlin hører ind under den del af Tyskland, som er stærkest ramt af den tyske deling, og som stadig lider under følgerne heraf. Ifølge DB må det anses for foreneligt med Traktaten, at der ydes statsstøtte til genopbygning af den pågældende del af Berlin med det formål for øje at fremme den byplanmæssige udvikling.

Efter en første vurdering af DB's bemærkninger gik Kommissionen i december 1991 ind på de tyske myndigheders forslag om at drøfte de forskellige aspekter af sagen i fællesskab. Man besluttede ved denne lejlighed at nedsætte en ad hoc-ekspertgruppe, som skulle analysere ændringerne i cost-benefit-forholdet ved det senere køb af en tilgrænsende grund til DB's projekt. Dette ville give Kommissionen et fuldstændigt indblik i alle sagens forhold. De tyske myndigheder indsendte ved skrivelse af 21. februar 1992 alle de nødvendige beregninger og supplerende oplysninger, som ekspertgruppen havde kunnet opnå enighed om.

III

GGB's rapport af 9. juli 1991 er udarbejdet og underskrevet af alle GGB's syv uafhængige eksperter. Ekspertene er nået frem til den konklusion, at grundens markedspris var 179 706 000 DM i april 1990. Ifølge rapporten ville markedsprisen i maj 1990 have været den samme, da man skal iagttage ejendomsmarkedet over en længere periode end en måned, hvis man skal konstatere en udviklingstendens. GGB har ved fastlæggelsen af markedsprisen taget hensyn til følgende aspekter:

- de retlige forhold, som ikke kun omfatter tinglysningkontorets beskrivelse af grunden og købekontrakten, men også bygge regler og -bestemmelser
- placering, områdets karakteristika og anden beskaffenhed, som taler for en opdeling i tre særskilte delområder, nemlig det bebyggede område med det historiske Weinhaus Huth, det ubebyggede område mellem Potsdamer Straße, Einhornstraße og Linkstraße (uden de 500 m², der er privatejet) og det ubebyggede område mellem Einhornstraße, Linkstraße, Schellingstraße og Reichpietschufer (uden det bebyggede område med Bellevue-Tower)
- de kriterier, der er afgørende for de tre delområders markedsværdi og som — ud over de lovgivningsmæssige standardkriterier — omfatter de nye byplanmæssige idéer, der udformes som følge af byplanlægningskonkurrencen for denne del af byen; i den forbindelse betragtes kontraktbestemmelsen om, at visse dele af det omliggende byggeri skal anvendes til andre formål end kontorer, i centrale områder som standardregel, hvorimod den ubebyggede jord betragtes som fritaget for byggemodningsbidrag.

Prisfastsættelsen kan sammenfattes som nedenfor angivet. Markedsværdien af det første ubebyggede delområde (46 363 m²) blev beregnet således:

- Potsdamer Platz må forventes at få samme kvalitative værdi som området omkring Ernst-Reuter-Platz, Hardenbergstraße og Fasanenstraße, hvorfor den gennemsnitlige vejledende grundpris for disse områder ved udgangen af 1988 (2 335 DM/m²) kan bruges som udgangspunkt
- ifølge en regressionsanalyse kan den gennemsnitlige værditilvækst for grunden i perioden fra udgangen af 1988 til april 1990 vurderes til 65 % (3 853 DM/m²)
- korrigeres der ved en multifaktoranalyse for forskelle i beliggenhed, som f.eks. den tekniske og sociale infrastruktur, transportforbindelser og de forventede fremtidige udnyttelsesmuligheder, skal grundprisen nedsættes med 10,7 % (3 441 DM/m²)
- korrigeres der for den afvigende byggetekniske udnyttelse, når man ved anvendelse af omregningskoefficienter frem til en merværdi på 20,2 % (4 136 DM/m²)
- da planlægningsmulighederne er ideelle og grunden har sjældenhedsværdi, skal der ikke som normalt korrigeres for byggegrundens størrelse
- korrigeres der for fredningsværdigheden i forbindelse med den gamle Potsdamer Straße og planlægningsusikkerheden i forbindelse med den lille privatejede grund, skal grundværdien reduceres med 5 % (3 929 DM/m²)
- korrigeres der for, at byggeriet først kan indledes, når de nødvendige byggeretlige forudsætninger er skabt, skal værdien ved anvendelse af en diskonteringsfaktor for tre år og en rentesats på 8,7 % reduceres med 22,2 % (3 059 DM/m²)
- multipliceres den endelige grundværdi på 3 059 DM/m² med det samlede areal på 46 363 m², når man frem til en markedspris på 141 824 417 DM.

Vurderingen af det andet ubebyggede delområde (14 285 m²) blev foretaget således:

- korrigeres der i forbindelse med den endelige grundværdi for det første delområde (eksklusive fredningsudgifter på 5 %, dvs. 3 220 DM/m²) for, at grunden er mindre centralt placeret end de grunde, der blev valgt som sammenligningsgrundlag ved det første delområde, reduceres værdien med 25 % (2 415 DM/m²)
- det er ikke nødvendigt at korrigeres for det tilstødende Bellevue-Tower som en følge af, at den foreskrevne afstand mellem to bygninger skal overholdes, da en udnyttelsesgrad på 4,0 alligevel kan overholdes
- multipliceres den endelige grundværdi på 2 415 DM/m² med det samlede areal på 14 285 m², når man frem til en markedspris på 34 498 275 DM.

Vurderingen af det historiske Weinhaus Huth (1 062 m²) blev foretaget således:

- udgangspunktet er de årlige lejeindtægter korrigeret for visse dele med kunstig lav leje (247 267 DM)
- ved at fratække de årlige driftsomkostninger i denne bruttoindtjening når man frem til en årlig nettoindtjening på 111 217 DM
- den kapitaliserede værdi heraf udregnes ved at dividere den årlige nettoindtjening med den almindelige ejendomsrente på 3 % (3 707 233 DM)
- korrigeres der for de istandsættelsesomkostninger, som lejerne har betalt for to kontorer, når man frem til en endelig markedspris på 3 383 763 DM.

Rundes den samlede markedspris for de tre delområder op, bliver markedsprisen for hele området som sådant 179 706 000 DM.

Under henvisning til Kommissionens bemærkninger i åbningsskrivelsen angiver GGB følgende årsager til, at der er forskel mellem SBW's og GGB's værdiansættelse:

- 1) der er anvendt et andet sammenligningsområde, hvor den vejledende grundpris er på mellem 2 000 og 2 500 DM pr. m² i stedet for 900-1 100 DM pr. m²
- 2) prisudviklingen fra april/maj 1990 frem til begyndelsen af 1991 er inddraget
- 3) for at tage højde for den påtænkte forøgede udnyttelse er der anvendt nye omregningskoefficienter baseret på salget af grunde i 1989/90. Disse koefficienter er endnu ikke offentliggjort
- 4) det nordlige ubebyggede område er ikke blevet opdelt i seks vurderingsenheder, men er vurderet som én samlet byggegrund; linjeføringen ved den gamle Potsdamer Straße er medregnet i byggegrunden og ikke vurderet som et selvstændigt areal, der opdeler byggegrunden
- 5) ved vurderingen af markedsprisen for den bebyggede grund (Weinhaus Huth) er det ikke sammenligningsmetoden, men indtjeningsmetoden, der har fundet anvendelse.

SBW forsvarer i sine bemærkninger af 22. juli 1991 til GGB's rapport de antagelser, som er lagt til grund for deres første værdiansættelse, og er især ikke enig i GGB's opfattelse af, hvilken betydning den gamle Potsdamer Straße har for værdiansættelsen. SBW har derfor i det bilag forelagt en alternativ værdiansættelsesmetode, hvori Potsdamer Straße spiller en anden rolle, og konkluderer på grundlag heraf, at GGB's vurdering skal reduceres med 8,2 mio. DM.

I undersøgelsen af 18. juli 1991, som den private ekspert har gennemført for Daimler-Benz, kritiseres GGB for i sin rapport at angive hele området som byggeområde, at foretage en sammenligning med grunde i forretningskvarteret Ernst-Reuter-Platz/Hardenbergstraße samt at anvende visse uheldige elementer i den udvalgte metode. Den private ekspert når frem til en alternativ vurdering af markedsprisen på 99,24 mio. DM.

Den i del II nævnte ekspertgruppe har også beskæftiget sig med spørgsmålet om, hvor højt man pr. 1. januar 1991 skal ansætte ekstraomkostningerne ved og den forøgede værdi af DB's byggeprojekt på grund af den private grund med Bellevue-Tower på Eichhornstraße 5-6, som DB købte i december 1990 (dvs. seks måneder efter, at grundhandelen var indgået med bystyret). Efter Kommissionens opfattelse var denne beslutning om at købe for DB's vedkommende ikke kun forbundet med forpligtelser og byrder, men også med fremtidige finansielle fordele, da inkorporeringen af denne grund øger DB's muligheder for at forhøje den i købekontrakten fastsatte udnyttelsesgrad på 4, ganske enkelt fordi der ikke skal overholdes nogen byggeafstand mellem bygninger på den tidligere nævnte anden grund. Berlins bystyre øgede ved beslutning af 11. december 1991 faktisk udnyttelsesgraden for DB-projektet og andre byggeprojekter i nærheden af Potsdamer Platz til 5,0.

De meromkostninger ved DB's byggeprojekt, der er opstået ved denne transaktion, vurderes til 59,1 mio. DM, og den dermed forbundne forøgede værdi til 6,1 mio. DM, hvormed nettoudgiften altså beløber sig til 53 mio. DM.

Denne beregning kan sammenfattes således:

- den merpris på 42,5 mio. DM, som DB betalte ved købet af Bellevue-Tower, svarer til forskellen mellem grundens købspris (64,2 mio. DM) og markedsprisen i henhold til den af GGB pr. 31. december 1990 fastsatte vejledende officielle grundværdi omregnet til en udnyttelsesgrad på 5,0 (21,7 mio. DM)
- finansieringsomkostningerne på 5,7 mio. DM svarer til forskellen mellem rentebyrden i henhold til den officielle rentesats på 8,9 % for en periode på 2,5 år frem til midt i 1993, diskonteret efter tidspunktet for nedrivning af bygningen, pr. 1. januar 1991 (8,2 mio. DM), og værdien af lejeindtægterne pr. 1. januar 1991 (2,5 mio. DM)
- omkostningerne ved rømningen af bygningen samt genhusning af de nuværende beboere på i alt 7,1 mio. DM svarer til det diskonterede renteomkostningstil-

skud, som DB skal betale til universitetsadministrationen, der fra 1993 vil skulle indkvartere 300 studerende på et nyt kollegium (6,3 mio. DM), og de diskonterede lejeomkostninger, som DB skal betale for indkvartering af ca. 250 udvandrere og asylansøgere, indtil den nuværende lejekontrakt udløber (0,8 mio. DM)

- nedrivningsomkostningerne på 3,8 mio. DM svarer til den diskonterede pris fra det bedste foreliggende nedrivningstilbud, hvori der regnes med gennemsnitlige nedrivningsomkostninger på 110 DM pr. m²
- den værdistigning på bystyrets grund, der er et resultat af sammenlægningen med Bellevue-grunden, vurderes til 6,1 mio. DM; man når frem til dette beløb ved at gange arealet med forskellen mellem værdiudligningen pr. m² i overensstemmelse med GGB's omregningskoefficient ved forhøjelsen af udnyttelsesgraden fra 4,0 til 5,0 (348,10 DM) og den justeringsbetaling (250 DM), som er fastsat i kontrakten.

IV

Daimler-Benz-koncernen er en af Europas største industrivirksomheder. Den havde i 1990 en omsætning på verdensplan på 85,5 mia. DM, heraf 55,6 mia. DM på EF-markedet. Mercedes-Benz (personbiler og erhvervs-køretøjer) tegner sig for mere end to tredjedele af denne omsætning, mens AEG og Deutsche Aerospace tegner sig for hver 15 % og DB Inter-Services (Debis) for 3 %.

Debis, der blev grundlagt den 1. juli 1990, tager sig af alle koncernens aktiviteter på tjenesteydelsesområdet (databehandling, finansielle tjenesteydelser, forsikring, kompensationsforretninger og markedsføring), som delvis afvikles direkte med andre dele af DB-koncernen. Den væsentligste af de finansielle tjenesteydelser er eksempelvis leasing-aftaler med Mercedes-Benz' kunder.

På verdensplan solgte Mercedes-Benz i 1990 823 700 køretøjer. De 535 400 køretøjer, der blev solgt i EF, udgør henholdsvis 3,1 og 15,6 % af alle nyindregistrerede personbiler og erhvervs-køretøjer (vare- og lastvogne) i EF. Beslutningen om at placere dele af Debis i Berlin skal styrke virksomhedens position i Østeuropa. Daimler-Benz ønsker efter eget udsagn at spille en afgørende rolle ved genopbygningen af Østtyskland og det øvrige Comecon.

V

I åbningsskrivelsen anførte Kommissionen, at »hvorvidt der er tale om statsstøtte, må afgøres på grundlag af, om betingelserne for delstaten Berlins salg af grunden til Daimler-Benz afviger fra normal handelspraksis og normale handelskriterier i et sådant omfang, at der er tale om statsstøtte som omhandlet i EØF-Traktatens artikel 92, stk. 1«. Dette er stadig udgangspunktet for overvejelserne i denne sag⁽¹⁾.

Ifølge den regionale lovgivning i Berlin (»Landshaushalts-ordning« og »Grundstücksordnung«) må jord og fast ejendom kun sælges til sin fulde værdi. Ifølge Forbundsrepublikkens planlægningslove defineres markedsværdien af jord og fast ejendom som »den pris, som på vurderingstidspunktet kan opnås i normal handel ogandel under hensyntagen til de retlige forhold, den fysiske beskaffenhed, de øvrige karakteristika og beliggenheden uden hensyntagen til ekstraordinære eller personlige forhold«. I henhold til forbundsbyggeloven skal vurderingen endvidere foretages af et uafhængigt ekspertudvalg, der ikke har til hovedopgave at forvalte fast ejendom ejet af den regionale myndighed, for hvem vurderingen udføres. De regionale myndigheder kan i givet fald anmode et eller flere højerestående ekspertudvalg om at foretage en alternativ vurdering.

På baggrund af ovennævnte overvejelser nærer Kommissionen visse betænkeligheder ved den administrative procedure, Berlins myndigheder har fulgt i denne sag. Det kan kritiseres, at SBW blev valgt som det ekspertorgan, der skulle foretage vurderingen af grunden, da dette offentlige organ i forbindelse med grundsalg gennemført af Berlins bystyre ikke kan betragtes som et uafhængigt ekspertudvalg af den art, som forbundsbyggeloven kræver, idet organet er en del af Berlins administration og ikke er uafhængigt. Kommissionen er endvidere betænkelig ved, at man ikke har anmodet et eller flere højerestående ekspertudvalg om at foretage en alternativ vurdering, navnlig i betragtning af de skøn, der har måttet foretages vedrørende de underliggende forudsætninger, og den offentlige kontrovers om SBW's værdiansættelse. Kommissionen henviste i den forbindelse til, at der findes et fuldstændigt uafhængigt offentligt organ til varetagelse af denne opgave, nemlig GGB.

(1) Ved undersøgelsen af, om grundhandelen eventuelt indeholder elementer af statsstøtte, har Kommissionen argumenteret nogenlunde som i beslutning 92/11/EØF, Toyota, fra juli 1991 (se EFT nr. L 6 af 11. 1. 1992, s. 36).

I skrivelse af 17. april 1991 anførte de tyske myndigheder, at det ikke ubetinget behøver at være et uafhængigt ekspertudvalg, der foretager vurderingen af markedsprisen for en grund i delstaten Berlin. Som bevis herpå blev der fremsendt forskellige kopier af retlige bestemmelser for delstaten Berlin. Selv om delstaten Berlin muligvis ikke var retligt forpligtet til at anvende GGB, er Kommissionen stadig overbevist om, at bystyret i lyset af grundens usædvanlige størrelse og karakter, mangelen på referencepriser og vanskelighederne ved vurderingen af, hvorledes denne bydel integreres i den fremtidige byplanlægning, ikke med tilstrækkelig sikkerhed kunne gå ud fra, at grunden blev solgt til sin fulde værdi.

Kommissionen accepterer, at mangelen på en uafhængig vurdering imidlertid ikke er andet end et indicium for en mulig undervurdering af grundens markedspris. Efter Kommissionens opfattelse ville man kun kunne nå frem til en bekræftelse af denne mulighed og en objektiv beregning af markedsprisen, hvis man anmodede om en alternativ vurdering, som denne gang i overensstemmelse med forbundsbyggeloven af 12. december 1986 skulle foretages af et fuldstændigt uafhængigt og neutralt ekspertudvalg. Med dette for øje anmodede Kommissionen ved procedurens indledning de ansvarlige tyske myndigheder om at få foretaget en sådan uafhængig alternativ vurdering.

Berlins bystyre har ved skrivelse af 11. april 1991 anmodet GGB om på ny at beregne grundens markedsværdi under hensyntagen til såvel den første prisansættelse og de forhold, der ligger til grund herfor, som til de spørgsmål, Kommissionen rejste i åbningskrivelsen. I forbindelse med nyvurderingen er Berlins bystyre kun uenig med Kommissionen på et enkelt punkt, nemlig for så vidt angår tidspunktet for prisansættelsen, hvor Berlins bystyre (som ved den første vurdering) har valgt april 1990, mens Kommissionen har foreslået maj 1990 og i den forbindelse støttede sig til tidspunktet for den første vurdering. Berlins bystyre anmodede derfor om en prisansættelse for både april 1990 og maj 1990. I og med at bystyret opfordrer GGB til også at tage stilling til Kommissionens betænkeligheder i forbindelse med den metode, der blev anvendt ved den første vurdering, fremhæver bystyret nødvendigheden af en ensartet og uvildig vurderingsmetode.

Som følge heraf har Berlins bystyre og Kommissionen fra det pågældende tidspunkt været enige om valget af eksperter og betingelser for den alternative vurdering —

med undtagelse af tidspunktet for prisansættelsen, som der stadig hersker uenighed om.

Uafhængigt af resultaterne af denne uafhængige alternative vurdering har parterne derfor implicit været enige om, at GGB ville udarbejde en uvildig og professionel rapport om den fulde værdi af den grund, som DB har købt. Spørgsmålet om, hvorvidt købsprisen indeholder et element af statsstøtte, afhænger derfor nu fuldstændigt af resultatet af denne alternative vurdering.

GGB vurderer i sin rapport af 7. juli 1991 markedsprisen for grunden pr. april og maj 1990 til 179 706 000 DM. Kun på et punkt var Kommissionen og Berlins bystyre ikke enige om betingelserne for den alternative vurdering, og det punkt bortfalder i denne rapport, da GGB når frem til samme vurdering for april og maj. Resultatet af den alternative vurdering betyder, at købsprisen på 92 873 550 DM ligger 86 832 450 DM under den fulde værdi af grunden.

De tyske myndigheder indsendte den alternative vurdering ved skrivelse af 25. september 1991. I denne skrivelse var der vedlagt bemærkninger fra SBW, hvori den første vurdering begrundes, bemærkninger fra Daimler-Benz som en del af proceduren efter EØF-Traktatens artikel 93, stk. 2 (heri sætter Daimler-Benz også tal på sine forpligtelser med hensyn til byplanlægningen), samt den private rapport.

Med hensyn til de argumenter, som SBW, den private ekspert og DB har fremsat til GGB's rapport, vil Kommissionen i første omgang som generel bemærkning anføre, at disse argumenter ville have været mere overbevisende, hvis de var blevet fremsat, inden Berlins bystyre accepterede de betingelser, som Kommissionen krævede anvendt ved en alternativ vurdering, og inden GGB forelagde sin rapport. Hvad angår den alternative vurdering, som DB fik foretaget på eget initiativ efter modtagelsen af GGB's rapport, afviser Kommissionen, at der efterfølgende foretages en anden beregning, som en part uden tvingende grund ønsker gennemført af en privat ekspert i stedet for en officiel udnævnt ekspertkommission bestående af syv medlemmer. Kommissionen er i øvrigt ikke af den opfattelse, at indholdet i denne vurdering, der er mindre udførlig, kan begrunde en forkastelse af den officielle rapport.

Med hensyn til den kritik, der rettes mod forskellige aspekter af den metode, som GGB anvender, mener Kommissionen, at det officielt udnævnte ekspertudvalg har haft adgang til alle de statistiske oplysninger og nyeste metoder, som anvendes af professionelle eksperter ved værdiansættelse af grunde. Til DB's anbringende om, at

der i forbindelse med markedsprisen bør tages hensyn til de forpligtelser og byrder, som virksomheden har indvilget i at påtage sig som en del af byplanlægningen for denne bydel, skal Kommissionen erindre om, at GGB i sin rapport tager højde for alle DB's kontraktlige forpligtelser, herunder også de forpligtelser, som delvis begrænser den erhvervsmæssige udnyttelse af grunden. Der henvises i den forbindelse til rapportens behandling af de kriterier, der er afgørende for fastsættelsen af markedsprisen (se ovenfor).

De eneste forpligtelser, som hverken er med i købekontrakten eller i de to vurderinger, men som DB nu har sat tal på, er de forpligtelser, der skyldes købet og nedrivningen af Bellevue-Tower samt Bellevue-grundens inkorporering i byggeprojektet. Disse ekstraomkostninger, som var ukendte på købstidspunktet, og som Daimler-Benz tilsyneladende først påtog sig på et senere tidspunkt, har imidlertid ikke kunnet påvirke markedsprisen i april/maj 1990 og dermed heller ikke købsprisen.

Under disse omstændigheder konkluderer Kommissionen, at de 86,8 mio. DM, som er forskellen mellem GGB's vurderingspris og DB's købspris, udgør en statsstøtte fra delstaten Berlin til DB.

I åbningsskrivelsen anførte Kommissionen, at den støtte, som gjorde det muligt for DB at købe grunden til mindre end den fulde pris, udgør en støtte til DB i henhold til EØF-Traktatens artikel 92, stk. 1. Da de investeringer, der skal foretages på grunden, vedrører tjenesteydelser i forbindelse med motorkøretøjer og andre aktiviteter i en industrikoncern, der i stort omfang deltager i samhandelen inden for EF, truer støtten med at fordreje konkurrencen inden for Fællesskabet.

I den forbindelse er det uden betydning, om dele af det omliggende område videreudlejes eller ikke, da en sådan udlejning er en erhvervsmæssig udlejning, der kan sikre DB fortjeneste. Kommissionen kan heller ikke følge DB, når virksomheden i sin analyse påstår, at den subventionerede købspris ikke er markeds- eller konkurrencerelevant, da DB ville have forsøgt at købe en anden grund i Berlin på lignende betingelser, hvis virksomheden ikke havde kunnet købe grunden ved Potsdamer Platz på de betingelser, der fastsættes i aftalen af 16. juli 1990. GGB har henvist til, hvor ringe mulighed DB vil have for at gøre et sådant køb, og at DB faktisk ikke havde noget alternativ, hvis virksomheden ønskede en grund af denne størrelse i City. Statsstøtten har som følge heraf ikke nødvendigvis påvirket DB's valg af placeringssted, men kan snarere betragtes som en uventet gevinst, der truer med at fordreje konkurrencen, da den kan føre til en forøgelse af DB's fortjeneste på tjenesteydelsesområdet og/eller industriområdet.

VI

Den pågældende støtte, som ikke falder ind under en godkendt støtteordning, skulle have været anmeldt til

Kommissionen i henhold til EØF-Traktatens artikel 93, stk. 3. Da forbundsregeringen ikke på forhånd har anmeldt støtten, har Kommissionen ikke kunnet udtale sig om foranstaltningerne, inden de blev gennemført. Støtten er således ulovlig, da den blev ydet i strid med EØF-Traktatens artikel 93, stk. 3.

Da procedurereglerne i EØF-Traktatens artikel 93, stk. 3, som også gælder for den offentlige forvaltning, har bindende virkning, og EF-Domstolen har bekræftet reglernes direkte virkning i sin dom af 19. juni 1973 i sag 77/72⁽¹⁾, kan den pågældende støttes ulovlige karakter ikke afhjælpes på et senere tidspunkt.

VII

DB har i sine bemærkninger gjort gældende, at en eventuel støtte ville være forenelig med EØF-Traktatens artikel 92, stk. 2, litra c).

I henhold til denne artikel er følgende støtteforanstaltninger faktisk forenelige med fællesmarkedet: »Støtteforanstaltninger for økonomien i visse af Forbundsrepublikken Tysklands områder, som er påvirket af Tysklands deling, i det omfang de er nødvendige for at opveje de økonomiske ulemper, som denne deling har forårsaget«.

Vestberlin hører utvivlsomt til de områder, som falder ind under denne artikel. Kommissionen har således allerede tidligere — sidste gang i marts 1989 (jf. statsstøttesag N 266/88) — under hensyntagen til Berlins særlige situation og nødvendigheden af at sikre Berlin den frie verdens støtte, godkendt mange af de i støtteleven for Berlin fastsatte støtteforanstaltninger til fordel for Vestberlins økonomi på grundlag af artikel 92, stk. 2, litra c) og i overensstemmelse med en fælleserklæring fra EØF's seks oprindelige medlemsstater.

Kommissionen har i sin meddelelse om Fællesskabet og Tysklands forening af 21. august 1991⁽²⁾ givet udtryk for, at den økonomiske begrundelse for at videreføre Berlinstøtten er bortfaldet. Kommissionen, der synes at det er glædeligt, at de tyske myndigheder vil afskaffe disse støtteforanstaltninger fuldstændigt, har givet udtryk for, at den i forbindelse med den løbende undersøgelse af statsstøtteordninger til fordel for de perifere grænseområder og Vestberlin er villig til at træffe en beslutning vedrørende fristerne for den efter deres mening nødvendige og begrundede afskaffelse af støtteforanstaltningerne.

⁽¹⁾ Sml. 1973, s. 611.

⁽²⁾ Dok. KOM(90) 400/1 endelig udg. af 21. 8. 1990, s. 70.

De tyske myndigheder og DB har imidlertid henvist til, at DB allerede i 1988 gav udtryk for sig ønske om at investere i Berlin, og at grunden ved Potsdamer Platz først blev valgt i september 1989, altså før Berlin-murens fald. Dengang da værdien af den valgte grund blev fastsat (april 1990), var der stadig ikke truffet beslutning om Tysklands genforening, og tidspunktet for en sådan var meget usikkert. Dengang var området omkring Potsdamer Platz slet ikke integreret i Vestberlins byområde, og der var heller ikke konkrete byudviklingsplaner for området.

Det var tidligere yderst kompliceret for en investor at købe en stor grund i denne bydel, da der herskede stor usikkerhed om ejendomsforholdene i forbindelse med visse delområder, og da det var umuligt at lægge større grunde sammen uden de ulemper, der normalt var forbundet hermed, når mindre grunde inden for det pågældende område tilhørte privatpersoner, der ikke ønskede at sælge. Der er derfor ikke noget overraskende i, at alle de tre alternative grunde, som Berlins bystyre tilbød DB i januar 1990, udviste disse mangler.

De åbenbare ulemper ved Tysklands deling og specielt ulemperne for denne bydel forsvandt imidlertid på ingen måde med nedrivningen af Berlin-muren i begyndelsen af 1990. Disse forhold var en hindring for, at store private investorer — bortset fra DB — konkretiserede deres interesse i et sådant område, da et givet privat projekt skulle tage højde for, at det nye byplanlægningskoncept endnu ikke forelå, at byggebestemmelserne var ukendte, og at de offentlige investeringer i tilslutning til transportnet og forsyningsvirksomheder endnu ikke var fastlagt. Disse forhold, og navnlig den kendsgerning, at byplanlægningskravene endnu ikke var fastsat, skabte ikke blot stor uvished, men medførte tillige, at alle potentielle investorer skulle være villige til at påtage sig finansielle risici, som det var noget nær umuligt at sætte tal på.

Kommissionen indrømmer under disse omstændigheder, at Berlins bystyre ville have haft tilstrækkelige argumenter til at kunne påvise, at det var nødvendigt og rimeligt at yde en særlig støtte for at opveje de nævnte ulemper og således finde en pionerinvestor, der var villig til at løbe de dermed forbundne risici og med et stort byggeprojekt at yde et bidrag til de byplanmæssige mål for denne bydel.

DB pålægges desuden udtrykkeligt forskellige forpligtelser, som skal fastlægges nærmere, når byplanlægningskonceptet er endeligt fastsat, samt indirekte en yderligere forpligtelse til om muligt at købe Bellevue-Tower, nedrive denne arkitektoniske skamlet på byen og integrere grunden i byggeprojektet. Efter at have undersøgt de oplysninger, som blev indsendt ved skrivelse af 25.

september 1991, var Kommissionen ganske vist stadig overbevist om, at købekontrakten indeholdt et element af statsstøtte, indrømmede dog samtidig, at Berlins bystyre kunne yde statsstøtte, og at en sådan statsstøtte var nødvendig til at opveje de ulemper, som DB fik på grund af de forhold, der gjorde sig gældende ved købekontraktens indgåelse før Tysklands forening. Hvis disse omstændigheder ikke udtrykkeligt har givet sig udtryk i nedslag i kontrakten, vil de ikke kunne indgå i vurderingen af grunden, men dog begrunde en statsstøtte til opvejning af disse ulemper.

Kommissionen har derfor ved udgangen af 1991 erklæret sig villig til sammen med det berlinske bystyres eksperter og DB at undersøge, hvilke finansielle konsekvenser de i købekontrakten fastsatte særlige forpligtelser og byrder har for DB. Kommissionen beregnede derfor de nettoudgifter, DB ville få som følge af virksomhedens beslutning om at inddrage grunden Eichhornstraße 5-6 i byggeprojektet. Disse nettoudgifter kan uden videre betragtes som et udtryk for de økonomiske ulemper, som var fremherskende i juli 1990, dvs. før Tysklands forening, som et resultat af Tysklands deling. Der ville således kunne findes hjemmel til støtte til opvejning af disse faktiske ekstraomkostninger i EØF-Traktatens artikel 92, stk. 2, litra c). Kommissionen fremhævede imidlertid, at den ikke kunne erklære sig enig i de nettoudgifter, som DB nævnte i sine kommentarer under proceduren, og som DB vurderer til 112,5 mio. DM af de i alt 207,8 mio. DM i forpligtelser og byrder fra købekontrakten.

I henhold til konklusion af den tekniske undersøgelse, der blev foretaget i januar og februar 1992 må DB's nettoudgifter ved at købe Bellevue-Tower og inddrage Bellevue-grunden i byggeprojektet som tidligere beskrevet anslås til 53 mio. DM. Kommissionen mener derfor, at en støtte til DB på højest 53 mio. DM er forenelig med fællesmarkedet i henhold til EØF-Traktatens artikel 92, stk. 2, litra c).

Den resterende statsstøtte på 33,8 mio. DM, som er indeholdt i købekontrakten, er imidlertid uforenelig med EØF-Traktatens artikel 92.

EØF-Traktatens artikel 92, stk. 3, nævner de støtteforanstaltninger, som kan være forenelige med fællesmarkedet. Når man skal fastslå, om en støtteforanstaltning er forenelig med Traktaten, skal det her ske i en EF-sammenhæng og ikke i forhold til en enkelt medlemsstat. For at det ved undersøgelsen af støtteordninger eller individuelle støttesager kan sikres, at fællesmarkedet fungerer korrekt, og principperne i artikel 3, litra f), opfyldes, må de i artikel 92, stk. 3, fastsatte undtagelser fra det generelle støtteforbud i artikel 92, stk. 1, fortolkes snævert. Undta-

gelsesbestemmelserne kan kun finde anvendelse, når Kommissionen er nået frem til den overbevisning, at markedskræfterne i sig selv ikke er nok til uden støtte at få den potentielle støttemodtager til at handle på en måde, der bidrager til, at de i artikel 92, stk. 3, nævnte mål kan nås.

Med hensyn til undtagelserne i artikel 92, stk. 3, litra a), bør det erindres, at Kommissionen altid har ment, at der i Vesttyskland ikke findes nogen region, som er kendetegnet ved så alvorlige økonomiske og sociale forhold, at man kan gøre en sådan undtagelse fra det generelle støtteforbud i artikel 92, stk. 1, ved at fastslå, at støtten er forenelig med fællesmarkedet, fordi den fremmer den økonomiske udvikling i områder, hvor levestandarden er usædvanlig lav, eller hvor der hersker en alvorlig underbeskæftigelse.

Med hensyn til undtagelsen i artikel 92, stk. 3, litra b), må det konstateres, at den indirekte støtte til køb af den pågældende grund hverken fremmer virkeliggørelsen af et vigtigt projekt af fælleseuropæisk interesse eller afhjælper en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi.

I henhold til artikel 92, stk. 3, litra c), kan man godkende støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrøner eller økonomiske regioner, når den ikke ændrer samhandelsvilkårene på en måde, der strider mod den fælles interesse.

Med hensyn til regionalstøtteaspektet bør det bemærkes, at Berlin ifølge DB's opfattelse stadig burde betragtes som støtteberettiget tysk region, idet følgerne af Tysklands deling stadig er mærkbare. Tysklands deling er imidlertid et argument, som skal undersøges inden for rammerne af artikel 92, stk. 2, litra c). For så vidt angår en regions berettigelse til regionalstøtte i henhold til artikel 92, stk. 3, litra c), har Kommissionen vedtaget og offentliggjort en analysemetode i to trin⁽¹⁾. I henhold til kriterierne på første analysetrin skal den pågældende region enten have en bruttoværditilvækst pro capita på højst 74 % af det (vesttyske) delstatsgennemsnit eller en arbejdsløshed på over 143 % af delstatsgennemsnittet, når man lægger de for Tyskland gældende tærskelværdier (1990) til grund for beregningerne. Vestberlin ligger imidlertid langt fra disse tærskelværdier (bruttoværditilvækst 1986: 102 %; arbejdsløshed 1987-1990: 119,4 %).

(¹) EFT nr. C 212 af 12. 8. 1988, s. 2.

Man kan på andet analysetrin inddrage andre økonomiske indikatorer; analyserne på andet trin kan under visse omstændigheder og frem for alt i de regioner, som på første analysetrin kommer tæt på de tærskelværdier, der gælder dér, tjene til at begrunde ydelse af regionalstøtte.

Vestberlin når imidlertid langt fra den i nærheden af tærskelværdierne på første analysetrin. Det må samtidig konstateres, at Vestberlin ved udarbejdelsen af den nye fortegnelse over vesttyske støtteområder pr. 25. januar 1991 ikke blev registreret som regionalstøtteberettiget inden for rammerne af den vigtigste tyske regionalstøtteordning, programmet »Verbesserung der regionalen Wirtschaftsstrukturen«.

Det fremgår af en række økonomiske indikatorer, at Berlin ligger på det (vesttyske) delstatsgennemsnit. Bruttolønnen i region Vestberlin udgør således 98 % af det vesttyske gennemsnit, hvilket netto svarer til et lønniveau, som ligger over det vesttyske gennemsnit, når man tager højde for de betydelige skattefordele, der gælder for Vestberlin. Det kan samtidig konstateres, at Vestberlins infrastrukturelementer når op på 99 % af det vesttyske gennemsnit.

I lyset af disse kendsgerninger kan regionalstøtte til Vestberlin ikke betragtes som forenelig med fællesmarkedet efter EØF-Traktatens artikel 92, stk. 3, litra c).

Det skal samtidig nævnes, at indirekte yderligere ad hoc-støtte, som ydes uden for de transparente støtteordninger, generelt ikke kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet i henhold til denne artikel.

Under hensyntagen til nævnte forhold kan undtagelsen i EØF-Traktatens artikel 92, stk. 3, litra c) — regionale aspekter — ikke finde anvendelse på den pågældende støtte.

Med hensyn til den undtagelse for »støtte til fremme af udviklingen af visse erhvervsgrøner«, der er fastsat i EØF-Traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), kan Kommissionen betragte visse støtteforanstaltninger som forenelige med fællesmarkedet, når de ikke påvirker samhandelsvilkårene mellem medlemsstaterne. Udviklingen af DB's aktiviteter på tjenesteydelsesområdet kan ikke komme på tale som en sådan undtagelse, da der ikke er nogen grund til at støtte virksomheder inden for denne sektor, og da denne erhvervsgrøn ikke kan betragtes som væsentlig for hele EF.

VIII

Når der er tale om støtte, der er uforenelig med fællesmarkedet, kan Kommissionen i henhold til EØF-Traktatens artikel 93, stk. 2, og i overensstemmelse med EF-Domstolens dom af 12. juli 1973 i sag 70/72 ⁽¹⁾ og dom af 24. februar 1987 i sag 310/85 ⁽²⁾ forlange af medlemsstaterne, at de anmoder modtageren om at tilbagebetale støtten. De tyske myndigheder må derfor kræve den støtte, som delstaten Berlin ulovligt har ydet virksomheden Daimler-Benz, tilbagebetalt inden to måneder. Inddrivelsen skal ske efter de gældende delstatsbestemmelser, herunder også bestemmelserne om betaling af morarente for gæld til staten, hvis tilbagebetalingen sker efter den af Kommissionen fastsatte frist —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Købekontrakten af 16. juli 1990 mellem Daimler-Benz AG og delstaten Berlin vedrørende et område på 61 740 m² ved Potsdamer Platz i Berlin omfatter en statsstøtte på 86 832 450 DM, som er ulovlig, da den er ydet til virksomheden i strid med EØF-Traktatens artikel 93, stk. 3. Af denne støtte er et beløb på 53 mio. DM imidlertid foreneligt med fællesmarkedet i henhold til EØF-Traktatens artikel 93, stk. 2, litra c). Den resterende støtte på

33 832 450 DM er derimod uforenelig med fællesmarkedet i henhold til EØF-Traktatens artikel 92.

Artikel 2

Den tyske regering sørger for, at Daimler-Benz senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning betaler den med fællesmarkedet uforenelige støtte på 33 832 450 DM til delstaten Berlin. Dette beløb forhøjes med den uberettigede rentefordel, som virksomheden måtte opnå, hvis tilbagebetalingen sker efter udløbet af tomåneders fristen.

Artikel 3

Den tyske regering underretter senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om de foranstaltninger, den har truffet for at efterkomme den.

Artikel 4

Denne beslutning er rettet til Forbundsrepublikken Tyskland.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. april 1992.

På Kommissionens vegne

Leon BRITTAN

Næstformand

⁽¹⁾ Sml. 1973, s. 813.

⁽²⁾ Sml. 1987, s. 901.

BERIGTIGELSER

Berigtigelse til Kommissionens forordning (EØF) nr. 2510/92 af 28. august 1992 om åbning af en løbende licitation med henblik på levering til Letland af 25 000 tons bageegnet rug, som er i det tyske interventionsorgans besiddelse

(De Europæiske Fællesskabers Tidende nr. L 250 af 29. 8. 1992)

Side 13, bilag IV:

Anden linje: «Absolut overholdelse af fartøjernes størrelse.» slettes.
